

Εφετείου Θεσσαλονίκης 1897/2010

Πρόεδρος: Κωνσταντίνος Βαμβακίδης, Πρόεδρος Εφετών
Εισηγήτρια: Καλλιόπη Κουτουράτσα, Εφέτης
Δικηγόροι: Μυρτώ Κουλούρη - Ελένη Τσίκνα

Το άρθρο 3 του ν. 2121/1993 ορίζει στην παρ. 1 τα εξής: «1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν: α) Την εγγραφή και την άμεση ή έμμεση, προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή των έργων τους με οποιοδήποτε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει, β) Τη μετάφραση των έργων τους. γ) Τη διασκευή, την προσαρμογή ή άλλες μετατροπές των έργων τους. δ) Όσον αφορά το πρωτότυπο ή τα αντίτυπα (αντίγραφα) των έργων τους, τη διανομή τους στο κοινό με οποιαδήποτε μορφή μέσω πώλησης ή με άλλους τρόπους. Το δικαίωμα διανομής εντός της Κοινότητας αναλώνεται μόνο εάν η πρώτη πώληση ή η με οποιονδήποτε άλλο τρόπο πρώτη μεταβίβαση της κυριότητας του πρωτοτύπου ή των αντιτύπων εντός της Κοινότητας πραγματοποιείται από τον δικαιούχο ή με τη συγκατάθεση του. ε) Την εκμίσθωση και το δημόσιο δανεισμό, όσον αφορά το πρωτότυπο ή τα αντίτυπα των έργων τους. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται από οποιαδήποτε πώληση ή άλλη πράξη διανομής του πρωτοτύπου ή των αντιτύπων. Τα δικαιώματα αυτά δεν εφαρμόζονται σε σχέση με τα έργα αρχιτεκτονικής και τα έργα των εφαρμοσμένων τεχνών. Η εκμίσθωση και ο δημόσιος δανεισμός νοούνται σύμφωνα με τα οριζόμενα στην οδηγία 92/100 του Συμβουλίου της 19ης Νοεμβρίου 1992 (ΕΕΕΚ αριθ. L 346/61-27.11.1992). στ) Τη δημόσια εκτέλεση των έργων τους. ζ) Τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων, η) Την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσης ρύθμισης, θ) Την εισαγωγή αντιτύπων των έργων τους που παρήχθησαν στο εξωτερικό χωρίς τη συναίνεση του δημιουργού ή, εφόσον πρόκειται για εισαγωγή από χώρες εκτός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, αν το δικαίωμα της εισαγωγής αντιτύπων στην Ελλάδα είχε συμβατικά διατηρηθεί από τον δημιουργό (άρθρα 2, 3 παρ. 1 και 3,4 Οδηγίας 2001/29 ΕΕΕΚ αριθ. L 167/10-22.6.2001), στη δε παρ. 2 του ίδιου άρθρου τα εξής: «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους».

Το κρίσιμο στην προκειμένη περίπτωση είναι το εάν η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου είναι ή όχι δημόσια κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχ. η` του ν. 2121/1993, όπως η διάταξη τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του νόμου 3057/2002, με το οποίο μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο η Οδηγία 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001. Η διάταξη αυτή (του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχ. η` του ν. 2121/1993) αποτελεί αυτούσια μεταφορά του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ. Στην εικοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας αυτής ορίζεται ότι το δικαίωμα του δημιουργού να παρουσιάζει το έργο του στο κοινό θα πρέπει να θεωρηθεί ότι καλύπτει κάθε παρουσίαση στο κοινό το οποίο δεν παρίσταται στον τόπο της παρουσίασης και θα πρέπει να καλύπτει κάθε σχετική μετάδοση ή αναμετάδοση ενός έργου στο κοινό με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, συμπεριλαμβανομένης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής.

Το ανωτέρω νομικό ζήτημα τέθηκε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ) από το Ισπανικό Δικαστήριο Audiencia Provincial de Barcelona, το οποίο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 234 παρ. 2 της Συνθήκης, υπέβαλε προδικαστικά ερωτήματα στο ΔΕΚ, επί των οποίων εκδόθηκε η από 7 Δεκεμβρίου 2006 απόφαση αυτού (υπόθεσις C-306/05 Sociedad General de Autores y Editores de Espania (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA). Τα τεθέντα προδικαστικά ερωτήματα ήταν τα εξής: 1) Αν συνιστά η εγκατάσταση συσκευών τηλεοράσεως στα δωμάτια ενός ξενοδοχείου, μέσω των οποίων αναμεταδίδεται καλωδιακώς το τηλεοπτικό σήμα το οποίο λαμβάνεται μέσω δορυφόρου ή μέσω επιγείου δικτύου, πράξη παρουσιάσεως στο κοινό που καλύπτεται από τη σκοπούμενη εναρμόνιση των εθνικών κανονιστικών ρυθμίσεων περί προστασίας των δικαιωμάτων του δημιουργού, την οποία προβλέπει το άρθρο 3 της οδηγίας 2001/29/EK. 2) Αν αντιβαίνει η ερμηνεία ότι το δωμάτιο ξενοδοχείου αποτελεί αμιγώς ιδιωτικό χώρο, ώστε να μη θεωρείται πλέον ως παρουσίαση στο κοινό η παρουσίαση η οποία πραγματοποιείται μέσω συσκευών τηλεοράσεως δια των οποίων αναμεταδίδεται το τηλεοπτικό σήμα το οποίο λαμβάνει προηγουμένως το ξενοδοχείο, στη διαλαμβανόμενη από την οδηγία 2001/29/EK προστασία των δικαιωμάτων του δημιουργού. 3) Αν είναι δυνατόν να θεωρηθεί, για τους σκοπούς της προβλεπόμενης από την οδηγία 2001/29/EK προστασίας των δικαιωμάτων του δημιουργού έναντι πράξεων παρουσιάσεως στο κοινό, ότι η παρουσίαση η οποία πραγματοποιείται μέσω συσκευής τηλεοράσεως που βρίσκεται εντός υπνοδωματίου ξενοδοχείου είναι δημόσια ως εκ του λόγου ότι η πρόσβαση στο έργο έχει κοινό το οποίο εναλλάσσεται. Σε απάντηση των άνω προδικαστικών ερωτημάτων το ΔΕΚ έκρινε ότι: «1) Μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, από μόνη της, παρουσίαση υπό την έννοια της οδηγίας 2001/29/EK, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της οδηγίας 2001/29/EK. 2) Ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσιάσεως έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεοράσεως πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της οδηγίας 2001/29/EK». Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, περαιτέρω, διέλαβε στην αιτιολογία του (σκέψη 47 της άνω αποφάσεως) ότι αν και η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, καθ' εαυτή, παρουσίαση κατά την έννοια της Οδηγίας 2001/29/EK, η διανομή του σήματος μέσω των συσκευών τηλεοράσεως στους πελάτες συνιστά, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του σήματος, πράξη παρουσιάσεως κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας αυτής και περαιτέρω (σκέψη 31 της άνω αποφάσεως) ότι η έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό» πρέπει να ερμηνεύεται, σε όλη την Κοινότητα, αυτοτελώς και ενιαία, αποκρούοντας την άποψη της Αυστριακής Κυβερνήσεως ότι εκάστη έννομος τάξη πρέπει να ερμηνεύει αυτοτελώς την έννοια του όρου «κοινό» στην Οδηγία 2001/29, στον οποίο αυτή παραπέμπει χωρίς να δίνει και τον ορισμό του. Δέχθηκε δε περαιτέρω (σκέψη 40 της άνω αποφάσεως) ότι η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παρουσίαση η οποία πραγματοποιείται από οργανισμό διαφορετικό από αυτόν από τον οποίο προέρχεται και απευθύνεται προς ένα κοινό διαφορετικό από το κοινό της πρωτότυπης παρουσιάσεως του έργου, δηλαδή προς ένα νέο κοινό. Προς τούτο έλαβε υπόψη (σκέψη 41 της άνω αποφάσεως) τον Οδηγό της Συμβάσεως της Βέρνης (N. 100/1975), και δέχθηκε ότι ο δημιουργός, επιτρέποντας την ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του έργου του, λαμβάνει υπόψη του μόνο τους αμέσους χρήστες, ήτοι τους κατόχους συσκευών λήψεως οι οποίοι, μεμονωμένα ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος, λαμβάνουν τις εκπομπές. Αφότου όμως η λήψη γίνεται για να μεταδοθεί στο ακροατήριο μεγαλύτερης κλίμακας, και μερικές φορές με κερδοσκοπικό σκοπό, ένα νέο τμήμα του κοινού αποκτά πρόσβαση στην ακρόαση ή τη θέαση του έργου, η δε παρουσίαση της εκπομπής μέσω

μεγαφώνου ή αναλόγου μέσου παύει να αποτελεί απλή λήψη αυτής καθ' αυτής της εκπομπής, αλλά ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο παρουσιάζεται σε ένα νέο κοινό, με συνέπεια η δημόσια αυτή λήψη να ενεργοποιεί το αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού να παράσχει τη σχετική άδεια. Το ΔΕΚ (σκέψεις 38 και 42 της άνω αποφάσεως) δέχθηκε περαιτέρω ότι η πελατεία του ξενοδοχειακού συγκροτήματος η οποία εναλλάσσεται ταχέως αποτελεί νέο κοινό και η διανομή του εκπεμπόμενου έργου στην πελατεία αυτή μέσω συσκευών τηλεοράσεως «δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο για την εξασφάλιση ή τη βελτίωση της λήψεως του πρωτοτύπου της εκπομπής εντός της ζώνης καλύψεως της, αλλά αντιθέτως πραγματοποιείται στα πλαίσια της τεχνικής διαμεσολάβησης του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, το οποίο με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του παρεμβάλλεται για να δώσει πρόσβαση προς τα προστατευόμενα έργα στους πελάτες του, οι οποίοι, ελλείψει της παρεμβάσεως αυτής, ευρισκόμενοι εντός του ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν θα μπορούσαν, κατ' αρχήν, να έχουν από μόνοι τους πρόσβαση στα μεταδιδόμενα έργα». Το ΔΕΚ ερμήνευσε το άρθρο 3 παρ. 1 της οδηγίας 2001/29/EK, το οποίο μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο δια του άρθρου 3 του ν. 2121/1993 και το άρθρο 8 της Συνθήκης του Παγκοσμίου Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΠΟΔΙ) για το δικαίωμα του δημιουργού, η οποία έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το ν. 3184/2003. Το ΔΕΚ δέχθηκε (σκέψη 50 της άνω αποφάσεως) ότι ο ιδιωτικός ή δημόσιος χαρακτήρας του χώρου στον οποίο λαμβάνει χώρα η παρουσίαση δεν ασκεί επιρροή και (σκέψεις 51 και 54 της άνω αποφάσεως) ότι το εν λόγω δικαίωμα της παρουσιάσεως στο κοινό θα καθίστατο άνευ περιεχομένου αν δεν περιελάμβανε και τις παρουσιάσεις οι οποίες πραγματοποιούνται σε ιδιωτικούς χώρους, διαχωρίζοντας με τον τρόπο αυτό την «στο κοινό παρουσίαση» από την έννοια της κατοικίας κατά τη γνωστή στο Σύνταγμα (αρθρ. 9 παρ. 1) έννοια (ΕΑ 7196/2007 δημοσίευση Νόμος).

Κατ' εφαρμογή της παραγράφου 2 του άρθρου 234 ΣυνθΕΚ, όταν ο εθνικός δικαστής διαπιστώνει ότι, για την επίλυση εκκρεμούσας ενώπιον του διαφοράς, είναι αναγκαία η επίλυση του ζητήματος της ερμηνείας διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, οφείλει να εξετάσει εάν το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει με προγενέστερη απόφαση του αποφανθεί επί του ίδιου νομικού ζητήματος. Σε καταφατική περίπτωση οφείλει, βασιζόμενος στην παρά του ΔΕΚ γενομένη ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, να επιλύσει απ' ευθείας την επίδικη διαφορά και μόνον αν δεν υφίσταται τέτοια απόφαση οφείλει να απευθυνθεί στο ΔΕΚ, εάν κρίνει ότι τούτο είναι αναγκαίο. Σημειώνεται ότι η διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχείο η' του ν. 2121/1993 αποτελεί μεταφορά στην ημεδαπή έννομη τάξη της συγκεκριμένης Οδηγίας 2001/29/EK και υφίσταται υποχρέωση όμοιας ερμηνείας κατ' άρθρο 234 της Συνθήκης ΕΚ, καθ' όσον η άνω διάταξη της Συνθήκης ΕΚ σκοπεί στην παρεμπόδιση της δημιουργίας νομολογίας των εθνικών δικαστηρίων που δεν είναι σύμφωνη προς τη νομολογία του ΔΕΚ και την ενοποίηση της νομολογίας στο άνω πεδίο (ΕΑ 7196/2007 ό.π.). Ήδη το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με τη Διάταξη της 18ης Μαρτίου 2010, η οποία εκδόθηκε επί αιτήσεως εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, που υπέβαλε ο Άρειος Πάγος με την υπ' αριθ. 161/2009 απόφαση του, στα πλαίσια παρόμοιας με την κρινόμενη υπόθεσης, μεταξύ του εφεσίβλητου Συνεταιρισμού και της εταιρίας «..... Ανώνυμη Ξενοδοχειακή Τουριστική Εταιρία» (υπόθεση C-136/2009), αποφάνθηκε ότι «ο ξενοδόχος που τοποθετεί στα δωμάτια του ξενοδοχείου συσκευές τηλεοράσεως και τις συνδέει με την κεντρική κεραία του ξενοδοχείου, προβαίνει, εξ αυτού του γεγονότος και μόνο, σε παρουσίαση έργου στο κοινό, κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001 για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας».

Περαιτέρω κατά την διάταξη του άρθρου 65 παρ. 1 του ν. 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος δύναται να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψη της προσβολής στο μέλλον. Κατά δε την παρ. 2 του ίδιου άρθρου όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου, υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη του διπλάσιου της αμοιβής η οποία συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης στην οποία προέβη χωρίς την άδεια ο υπόχρεος. Ο νόμος, δηλαδή, προς προστασία του δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας σε περίπτωση προσβολής, παρέχει στον προσβαλλόμενο, εκτός από την αγωγή αναγνώρισεως του δικαιώματος, την αγωγή άρσεως της προσβολής και της παραλείψεως στο μέλλον και αγωγή αποζημιώσεως, εφόσον συντρέχει υπαιτιότητα. Επειδή δε το ύψος της ζημίας δεν είναι ευχερές να υπολογιστεί και η απόδειξη είναι δυσχερής, ο νόμος καθορίζει ελάχιστο όριο αποζημιώσεως, προβλέποντας ότι η αποζημίωση δεν δύναται να είναι κατώτερη του διπλάσιου της αμοιβής η οποία συνήθως ή κατά νόμου καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης στην οποία προέβη χωρίς άδεια ο υπόχρεος (Κουμάντος, Πνευματική Ιδιοκτησία, όγδοη έκδοση, σελ. 439-443, Κοτσίρης, Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας, σελ. 203, Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, σελ. 252).

Από την εκτίμηση της κατάθεσης του μάρτυρα του ενάγοντος που εξετάστηκε ενόρκως κατά την προφορική συζήτηση της ένδικης αγωγής στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά συνεδρίασης (από την πλευρά της εναγομένης δεν έχει προταθεί μάρτυρας), από όλα τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν νόμιμα οι διάδικοι, που λαμβάνονται υπόψη, είτε προς άμεση απόδειξη, είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

Ο ενάγων, ο οποίος είναι αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός, φέρει την επωνυμία «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δημιουργών Θεατρικών και Οπτικοακουστικών Έργων», εδρεύει στην Αθήνα και είναι νόμιμα συνεστημένος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης κατά την έννοια του άρθρου 54 Ν. 2121/1993, με αποκλειστικό σκοπό, όπως αυτός ορίζεται στο άρθρο 2 του καταστατικού του, τη διαχείριση και προστασία των περιουσιακών πνευματικών δικαιωμάτων επί των έργων των μελών του, δηλαδή των θεατρικών συγγραφέων, των σκηνοθετών οπτικοακουστικών έργων, των σεναριογράφων, των μεταφραστών και των διασκευαστών θεατρικών έργων, των σκηνοθετών θεάτρου και ραδιοφώνου και των δημιουργών πρωτοτύπων μουσικών συνθέσεων και στίχων για το θέατρο. Συστήθηκε με την υπ` αριθ. 6/28.2.1994 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών, η δε λειτουργία του εγκρίθηκε κατά τα οριζόμενα στο άρθρον 54 Ν. 2121/1993. Μέσα στα πλαίσια της πραγματοποίησης του άνω σκοπού του, η πλειονότητα των δημιουργών των ανωτέρω κατηγοριών, μεταξύ των οποίων και οι σεναριογράφοι και οι σκηνοθέτες κινηματογραφικών ταινιών όπως και οι κληρονόμοι αυτών, οι οποίοι είναι μέλη του, έχουν μεταβιβάσει σ` αυτόν με έγγραφες συμβάσεις τριετούς διάρκειας οι οποίες ανανεώνονται κατά την λήξη τους για ίσο χρονικό διάστημα, εφόσον δεν καταγγέλλονται από τους δικαιούχους έξι μήνες προ της λήξεως της τριετίας, τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας εφ` όλων ανεξαιρέτως των έργων τα οποία έχουν δημιουργήσει ή θα δημιουργήσουν στο μέλλον ή των έργων τα οποία έχουν κληρονομήσει, μεταξύ δε αυτών και το δικαίωμα της δημόσιας εκτέλεσης των έργων των υπ` οιαδήποτε μορφή και σε οιονδήποτε χώρο, όπως το δικαίωμα αυτό προβλέπεται από το άρθρο 3 παρ. 1 του ν. 2121/1993, το οποίο τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 παρ. 1 του ν. 3057/2002. Η άσκηση των πνευματικών δικαιωμάτων τα οποία έχουν μεταβιβαστεί κατά τα ανωτέρω στον ενάγοντα Οργανισμό υλοποιείται με την εκ μέρους του

χορήγηση ή μη αποκλειστικών αδειών για τη δημόσια εκτέλεση των έργων των δημιουργών ή δικαιοδόχων-μελών του. Στη δημόσια αυτή εκτέλεση, περιλαμβάνεται και η μετάδοση των οπτικοακουστικών έργων των μελών του ενάγοντος σε δωμάτια ξενοδοχείου από συσκευές τηλεοράσεως οι οποίες είναι τοποθετημένες στους χώρους αυτούς από την ξενοδοχειακή επιχείρηση, η εκ μέρους της οποίας διάθεση των τηλεοπτικών συσκευών στους κοινοχρήστους χώρους και τα δωμάτια του ξενοδοχείου δημιουργεί τις προϋποθέσεις της δημόσιας εκτέλεσης και καθιστά τις εν λόγω μεταδόσεις προσιτές σε ένα νέο κοινό, υπό την έννοια που προαναφέρθηκε.

Η εναγομένη ανώνυμη εταιρεία, που εδρεύει στη Θεσσαλονίκη εκμεταλλεύεται το ξενοδοχείο ... HOTEL, το οποίο βρίσκεται επί της ενταύθα οδού.... Το ξενοδοχείο αυτό ανήκει στην πρώτη κατηγορία (4 αστέρων) και διαθέτει 125 δωμάτια, από τα οποία 9 είναι σουίτες, στα οποία είναι τοποθετημένες συσκευές τηλεόρασης, δια των οποίων εκτελούνται δημόσια οπτικοακουστικά έργα, μέρος δε των έργων αυτών ανήκει και στο ρεπερτόριο των δικαιούχων μελών του ενάγοντος. Οι δέκτες τηλεόρασης που έχει εγκαταστήσει η εναγομένη συνδέονται με κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία) που λαμβάνει τα τηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών που μεταδίδονται στην Ελληνική Επικράτεια. Επομένως, η διανομή σήματος από το ξενοδοχείο της εναγομένης μέσω των συσκευών τηλεοράσεως στους πελάτες της, ασχέτως της τεχνητής μετάδοσης του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ. Το ξενοδοχειακό συγκρότημα της εναγομένης είναι ο παράγοντας που παρεμβάλλεται, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς της, με τον αποκλειστικό σκοπό να δώσει στους πελάτες της πρόσβαση στα προστατευόμενα έργα. Χωρίς την τεχνική αυτή παρέμβαση οι συγκεκριμένοι πελάτες, ευρισκόμενοι εντός της ζώνης κάλυψης της εκπομπής, δεν θα μπορούσαν κατ' αρχή να έχουν πρόσβαση στα αναμεταδιδόμενα οπτικοακουστικά έργα των μελών του ενάγοντος. Εξάλλου, η προσφορά της ανωτέρω υπηρεσίας επηρεάζει την ποιοτική κατάταξη του ξενοδοχείου και επομένως αυξάνει την τιμή των δωματίων. Ενόψει αυτών, οι ισχυρισμοί της εναγόμενης εταιρίας ότι α) δεν πρόκειται για «δημόσια εκτέλεση» και β) τα δωμάτια του ξενοδοχείου αποτελούν ιδιωτικούς και όχι δημόσιους χώρους, πρέπει να απορριφθούν, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στις σχετικές νομικές σκέψεις της παρούσας, δεδομένου ότι ο ξενοδόχος όταν τοποθετεί στα δωμάτια του ξενοδοχείου συσκευές τηλεόρασης και τις συνδέει με κεντρική κεραία προβαίνει σε παρουσίαση έργου στο κοινό, κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ, ενώ ο ιδιωτικός ή δημόσιος χαρακτήρα του χώρου στον οποίο λαμβάνει χώρα η παρουσίαση δεν ασκεί επιρροή.

Καθ' όλη τη διάρκεια των ετών 2004, 2005 και 2006, κατά τα οποία λειτούργησε συνεχώς η ως άνω ξενοδοχειακή επιχείρηση της εναγομένης, η τελευταία, μέσω των δεκτών τηλεοράσεως οι οποίοι βρίσκονταν στα δωμάτια του ξενοδοχείου, μετέδωσε στους πελάτες της δημόσια, ... [Ακολουθεί ενδεικτική απαρίθμηση κινηματογραφικών έργων τα οποία προβλήθηκαν τηλεοπτικώς από διάφορους σταθμούς κατά τα διαστήματα των ετών 2004, 2005 και 2006.] Για τις ως άνω μεταδόσεις η εναγόμενη θα έπρεπε να είχε λάβει προηγουμένως έγγραφη άδεια, κατ' άρθρο 14 του ν. 2121/1993, από τον ενάγοντα και να καταβάλει σ' αυτόν το κατ' άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993 προβλεπόμενο οικονομικό αντάλλαγμα, αυτή όμως προσέβαλε τα πνευματικά δικαιώματα του ενάγοντος και δεν συμμορφώθηκε προς την υποχρέωση της αυτή.

Συνεπώς κατ' άρθρο 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993 υποχρεούται η εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα την αποζημίωση η οποία συνήθως καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης την οποία αυτή πραγματοποίησε χωρίς την άδεια του. Κατά το αμοιβολόγιο το οποίο ο ενάγων κατ' άρθρο 56 παρ. 3 εδ. ε του ν. 2121/1993 έχει καταρτίσει και γνωστοποιήσει προς το κοινό με

δημοσιεύσεις αυτού την 5.12.2001 στην οικονομική εφημερίδα «.....», την 6.12.2001 στην εφημερίδα της Θεσσαλονίκης «.....» και την 7.12.2001 στην εφημερίδα της Λάρισας «.....», η απαιτούμενη ετήσια αμοιβή ανά δωμάτιο με συσκευή τηλεοράσεως προκειμένου περί ξενοδοχείων πρώτης κατηγορίας (4 αστέρων), όπως αυτό της εναγομένης, ανέρχεται στο ποσό των 19,07 ευρώ και συνολικά για τα 125 δωμάτια σε 2.383,75 ευρώ ετησίως (125 x 19,07) για όλα δε τα επίδικα έτη στο ποσό των 7.151,25 ευρώ (2.383,75 x 3). Επομένως ο ενάγων δικαιούται αμοιβής ίσης με το ποσό των 14.302,50 ευρώ (7.151,25 x 2). Η εν λόγω αμοιβή είναι κατά την κρίση του Δικαστηρίου εύλογη και ανταποκρίνεται στην ωφέλεια την οποία αποκομίζει η εναγομένη και συνεπώς είναι και η συνήθης η οποία καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης την οποία αυτή διενήργησε χωρίς άδεια. Δεν αποτελεί κριτήριο για τον προσδιορισμό της αμοιβής, η οποία, όπως προαναφέρθηκε, ήδη από το έτος 2001 έχει γνωστοποιηθεί και έχουν λάβει γνώση ή όφειλαν να λάβουν γνώση οι υπόχρεοι, η τυχόν προτίμηση των πελατών σε εκείνο το ξενοδοχείο που προβαίνει σε δημόσια εκτέλεση των οπτικοακουστικών έργων και ως εκ τούτου δεν μπορεί να μειωθεί η αμοιβή που οφείλεται εκ του λόγου ότι οι πελάτες του ξενοδοχείου είναι αλλοδαποί ή δεν ενδιαφέρονται να δουν τα έργα αυτά. Συνεπώς, είναι αβάσιμος ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η αιτούμενη αμοιβή δεν είναι εύλογη, αν ληφθεί υπόψη ότι κατά τα επίδικα έτη 2004, 2005, 2006, μόνο ποσοστό 34,14%, 34,69% και 34,87% αντίστοιχα της πληρότητας του ξενοδοχείου της ήταν ημεδαποί ενώ κατά το υπόλοιπο ποσοστό ήταν αλλοδαποί και ότι η συντριπτική πλειοψηφία των πελατών της ήταν επαγγελματίες, οι οποίοι δεν έχουν χρόνο να παρακολουθήσουν τηλεοπτικές ταινίες. Κατ' ακολουθίαν όλων των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η αγωγή και ως ουσιαστικά βάσιμη και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 14.302,50 ευρώ με τον νόμιμο τόκο από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής.

Τέλος η εναγομένη, η οποία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό.